

Καθώς ίσως γνωρίζετε, η κυρία του μεταξοσκώληκα γεννά μια φορά στη ζωή της 400 με 500 αβγά και μετά πεθαίνει. Ενώ η λέαινα γεννά ένα μόνο «κουταβάκι» και επιζηεί καμαρώνοντάς το να μεγαλώνει. Το πολύ απλό ερώτημα είναι, γιατί η κυρία του μεταξοσκώληκα γεννά γύρω στα 400 αβγά και η κυρία του λιονταριού μόνο ένα λιονταράκι. Γιατί, ας πούμε, να μη γίνεται το αντίθετο; Εντάξει. Αν η κυρία του μεταξοσκώληκα γεννούσε ένα μόνο αβγό και μετά πέθαινε, θα είχαν εξαφανιστεί οι μεταξοσκώληκες, πριν ο άνθρωπος να ανακαλύψει το μετάξι. Κι αν η λέαινα γεννούσε 400 μωρά τη φορά, μάλλον δεν θα υπήρχαν άνθρωποι να ανακαλύψουν το μετάξι. Θα τους είχαν φάει τα λιοντάρια.

Είναι περίπου ξεκάθαρο ότι ο αριθμός των γεννήσεων καθορίζεται από τη φύση μέσα στα πλαίσια συγκεκριμένων συνθηκών. Η επιδίωξη του ανθρώπου, αλλού να τις περιορίσει με ομαδικές στείρωσεις πληθυσμών κι αλλού να τις αυξήσει με εκκλησίες και δήθεν μέτρα, ή μεγάλη κουταμάρα είναι ή υποκρύπτει κάποιες ανομολόγητες επιδιώξεις: Κάποιοι προσπαθούν να κερδίσουν από την όλη υπόθεση. Μέσα σ' αυτούς δεν συγκαταλέγω τις κυρίες Μαρί - Νοέλ Ντυκέν, αναπληρώτρια καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και Σταματίνα Κακλαμάνη, επίκουρη καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, Τμήμα Φιλοσοφικών και Κοινωνικών Σπουδών, που εκπόνησαν μελέτη με θέμα «το νέο ιστορικό πλαίσιο της πληθυσμιακής γήρανσης», όπου διαπιστώνουν ότι οι ηλικιωμένοι αυξάνονται αλματωδώς, την ώρα που η υπογεννητικότητα αναδεικνύεται σε μείζον ζήτημα και πολλαπλασιάζονται οι φωνές ότι απειλεί τους Έλληνες, καθιστώντας τους περίπου «είδος προς εξαφάνιση».

Ας πούμε ότι ξαφνικά όλοι και όλες που βρίσκονται στην κατάλληλη ηλικία, αποφασίζουν να συνδράμουν το κατά δύναμιν για να σώσουν τον απειλούμενο εθνικό πληθυσμό. Σε εννιά μήνες, θα γεννηθούν ένα εκατομμύριο παιδιά. Σε είκοσι χρόνια, θα ψάχνουν όλα να βρουν δουλειά. Άντε και τη βρήκαν. Σε εξήντα πέντε, θα έχουμε σε μια χρονιά ένα εκατομμύριο συνταξιούχους, που κάθε χρόνο θα αυξάνονται ανάλογα με την επίδοση των Ελλήνων στις γεννήσεις.

Ευτυχώς, ποτέ οι Έλληνες δεν συγκινήθηκαν μαζικά στις εκκλησίες που αποσκοπούν στην αύξηση των γεννήσεων. Παρ' όλο που, χρόνια τώρα, γινόμαστε μάρτυρες μιας πραγματικά τραγελαφικής κατάστασης σχετικά με τους αριθμούς. Και το δυστύχημα είναι ότι έχει περάσει η άποψη πως κινδυνεύουμε ως λαός με αφανισμό, αν και ποτέ δεν είμαστε περισσότεροι.

Όμως, μέσα στη σύγχυση, όλο και κάποιοι βγάζουν το κατιτίς τους με την όλη υπόθεση.

Αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο στους ανεγκέφαλους που θέλουν σώνει και καλά να σώσουν την Ελλάδα εξοντώνοντάς την. Κατά την ταπεινή μου άποψη, το τρίπτυχο «Γήρανση του πληθυσμού - Υπογεννητικότητα - Δημογραφικό πρόβλημα» δεν αφορά τους Έλληνες. Το κατασκεύασαν και το συντηρούν ανόητοι, για να το εκμεταλλεύονται επιτήδριοι.

Υπάρχουν, βέβαια, και οι στατιστικές, που αποδεικνύουν ότι οι γεννήσεις χρόνο με τον χρόνο μειώνονται. Αμφισβητώ όμως στον κάθε «ειδικό» το δικαίωμα να παραπληροφορεί τον κόσμο. Όταν μιλάς λέγοντας μισή αλήθεια, τότε λες ψέματα και συνειδητά ή ασύνειδα εξαπατάς την κοινωνία.

Αν πάρουμε τους πίνακες επιβίωσης, θα δούμε ότι σε κάθε 100.000 παιδιά που γεννήθηκαν το 1928, τον επόμενο χρόνο επιζούσαν 84.290. Πεντάχρονα πρόλαβαν να γίνουν 74.512. Δηλαδή, ένα στα τέσσερα παιδιά που γεννήθηκαν στην Ελλάδα το 1928, δεν πρόλαβε να κλείσει τα πέντε του. Ο αντίστοιχη αναλογία, στα 1990, ήταν ένα στα εκατό: Στα 100.000 παιδιά, τα 98.943 μπόρεσαν να γιορτάσουν τα πέμπτα γενέθλιά τους. Η μείωση των γεννήσεων είναι ένα στενά επαγγελματικό πρόβλημα που αφορά τη μελλοντική μείωση της πελατείας των μαιευτήρων και των μαιευτικών κλινικών. Κανέναν άλλον.

Όλες αυτές οι εκκλήσεις θέλουν να αγνοούν την απλή πραγματικότητα: Τον 17ο αιώνα, ο μέσος όρος ζωής του ανθρώπου σε παγκόσμια κλίμακα ήταν τα είκοσι χρόνια, ενώ στα μέσα του 20ού έφτασε τα εξήντα. Και τον 17ο αιώνα η βρεφική και παιδική θνησιμότητα ήταν 800 τοις χιλίοις, ενώ στα μέσα του 20ού μόλις 400 τοις χιλίοις. Και πάλι, ήταν μεγάλη. Αν όμως, στα μέσα του 20ού αιώνα οι αριθμοί των γεννήσεων ακολουθούσαν τους ρυθμούς του 17ου αιώνα, τότε δε θα χρειαζόμαστε πολέμους για να αλληλοσκοτωθούμε. Θα το κάναμε σε καθημερινή βάση. Επειδή δε θα χωρούσαμε πάνω στην έρημη τη Γη.

Διότι, ναι μεν ο πληθυσμός ενός κράτους υπόκειται σε αυξομειώσεις, τα τετραγωνικά του, όμως, είναι δεδομένα και σταθερά. Εκτός κι αν αρχίσουμε α λα Χίτλερ να αναζητούμε «ζωτικό χώρο». Τον οποίο, βέβαια, θα αναζητούν και οι άλλοι.

Να μιλήσουμε λιγάκι για μουσικούς; Ο Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ ανήκει στον 17ο αιώνα. Παντρεύτηκε δυο φορές κι απέκτησε συνολικά είκοσι παιδιά. Από αυτά, επέζησαν έντεκα. Ο Φραντς Σούμπερτ ανήκε σε ζευγάρι που απέκτησε 13 παιδιά. Επέζησαν ο κατοπινός συνθέτης κι ένας μόνο αδερφός του. Φαντάζεστε κάθε οικογένεια σήμερα να αποκτούσε τόσα παιδιά, να επιζούσαν όλα και να φτάνανε στα 75 τους χρόνια; Θα μιλούσαμε για γήρανση, για ξαναμωράματα ή για απέραντο τρελοκομείο;

Το 48% των γυναικών κάθε ηλικίας που πέθαναν το 1936, ήταν άγαμες. Κατά συνέπεια, μπορούμε να υποθέσουμε ότι ποτέ τους δεν απέκτησαν παιδιά. Δεν έχω αριθμούς αλλά, για να μην πούμε πιο μεγάλο νούμερο, θεωρώ ότι ένα 2% των παντρεμένων που πέθαναν εκείνη τη χρονιά, είναι μέσα στις πιθανότητες να πήγαν άτεκνες. Εκ του ασφαλούς, λοιπόν, μπορούμε να υποθέσουμε ότι, τότε, τουλάχιστον η μια στις δυο γυναίκες ποτέ της δε γνώρισε τη χαρά ν' αποκτήσει παιδί. Οι υπόλοιπες μάθαιναν στην πράξη ότι σε κάθε τέσσερα παιδιά που θα γεννούσαν, το ένα δεν επρόκειτο να φτάσει στην ηλικία των πέντε χρόνων.

Από την άλλη πλευρά, η μαμά φύση ενδιαφερόταν για την ασφαλή διαιώνιση του είδους που λέγεται ελληνικός πληθυσμός. Μοιραία, όσες μπορούσαν να γεννήσουν και είχαν και το απαραίτητο σ' αυτή την περίπτωση έτερον ήμισυ, επιφορτιζονταν με το βαρύ καθήκον της υπερπαραγωγής. Να 'τη λοιπόν η ανάγκη που δημιούργησε τις πολύτεκνες οικογένειες. Το 1936, γεννήθηκαν 193.243 παιδιά. Διπλάσια από όσα σήμερα. Τότε, ο πληθυσμός της Ελλάδας δεν έφτανε καν τα επτά εκατομμύρια. Σήμερα, ξεπερνά τα δέκα. Το θέμα δεν είναι, πόσα παιδιά γεννιούνται. Το θέμα είναι, πόσα επιζούν. Πόσα μεγαλώνουν.

Ζούμε στην εποχή της θεοποίησης των αριθμών χωρίς να παίρνουμε υπόψη την αληθινή σημασία τους: Αντί να πανηγυρίσουμε για τις καλύτερες κοινωνικές συνθήκες, γκρινιάζουμε. Κι ας φτάσαμε στο σημείο να περιορίζονται μόλις στο 8,9% οι γυναίκες που το 1989 πέθαναν άγαμες. Με άγνωστο το ποσοστό από αυτές που πραγματικά δεν είχαν γνωρίσει τη χαρά του έρωτα. Γιατί άλλο ανύπαντρη το 1936 κι άλλο το 1989 ή σήμερα.

Με δοσμένες τις μετρήσεις της τελευταίας προπολεμικής διαθέσιμης στατιστικής των γεννήσεων, μπορούμε να κάνουμε μια χρήσιμη αναγωγή στη μονάδα: Το 1936, ο ελληνικός πληθυσμός ήταν γύρω στα 7.345.000 άτομα με τις γυναίκες να αριθμούν 3.686.000, από τις οποίες θεωρητικά μόνον οι μισές είχαν δυνατότητα τεκνοποίησης (παντρεμένες και γόνιμες). Γεννήθηκαν εκείνη τη χρονιά 193.000 παιδιά. Σε κάθε νεογέννητο δηλαδή, αναλογούσαν 9,5 με δυνατότητα να γεννήσουν γυναίκες.

Στα 1991, μετρήθηκαν 10.259.000 άτομα, με τις γυναίκες να φθάνουν τις 5.204.000, από τις οποίες δυνάμει ικανές να γεννήσουν ήσαν 4.684.000 (το 90% του συνόλου). Αν ξαφνικά, με

έναν τρόπο μαγικό, οι γεννήσεις επανέρχονταν στους ρυθμούς του 1936, δηλαδή στη μια γέννηση ανά 9,5 γυναίκες που μπορούν να τεκνοποιήσουν, το 1991 θα είχαν γεννηθεί 495.892 παιδιά! Αφαιρώντας τους θανάτους εκείνης της χρονιά, θα έμενε ένα καθαρό υπόλοιπο περίπου 400.000 ατόμων που θα είχαν προστεθεί στον πληθυσμό της Ελλάδας. Αν αυτό συνεχιζόταν, στα τέλη του 2000, ο πληθυσμός της χώρας θα ήταν πάνω από 13.000.000 και το 2010 θα είχε ξεπεράσει τα 18.000.000! Αν, λοιπόν, επανέρχονταν οι ρυθμοί γεννήσεων του 1936 στη σημερινή πραγματικότητα, γρήγορα η Ελλάδα δε θα επαρκούσε να χωρέσει τους κατοίκους της. Μοιραία, θα αναζητούσε ζωτικό χώρο α λα Χίτλερ. Με επίσης α λα Χίτλερ εξόντωση των πληθυσμών που κατοικούν στον υπό κατάληψη «ζωτικό χώρο».

Το ευτύχημα είναι ότι καμιά οργάνωση, καμιά κυβέρνηση και καμιά κίνηση δεν είναι σε θέση να τα βάλει με τη μαμά φύση. Και η μαμά φύση φροντίζει να κρατά τις ισορροπίες. Κυρίαρχο παράδειγμα του τι αυτό σημαίνει, στο θέμα των γεννήσεων, αποτελούν οι πολύτεχνες οικογένειες. Οι οποίες φθίνουν ολοταχώς:

Στα 1989 είχαν γεννηθεί 101.519 μωρά. Από αυτά, τα 95.544 ήταν παιδιά συνηθισμένων οικογενειών και κάλυπταν το 94% των γεννήσεων. Άλλα 3.366 μωρά ήταν τέταρτα των γονιών τους, οι οποίοι με την απόκτησή τους περνούσαν στον χώρο των πολυτέκνων. Αντιπροσώπευαν το 3,31% των γεννήσεων. Ήδη πολυτέκνων παιδιά ήταν μόλις 1.609 νεογέννητα και αντιπροσώπευαν το 1,58% των γεννήσεων! Με άλλα λόγια, η περιβόητη συνεισφορά των πολυτέκνων, παλιών και νέων, περιοριζόταν στο κάτι πιο πάνω από ένα 5% των γεννήσεων.

Φυσικά, όποιον πολύτεκνο κι αν ήμπορο να μεγαλώσει τα παιδιά του κι αν ρωτήσετε, θα σας πει ότι τα κουτσούβελα τα στέλνει ο θεός. Εκείνος δεν κάνει τίποτα σχετικά. Εκτός κι αν είναι συνδικαλιστής του πολυτεκνισμού, οπότε θα αραδιάσει τις μεγάλες υπηρεσίες που προσφέρουν οι πολύτεκνοι στην πατρίδα.

Βλέπετε, η μαμά φύση φροντίζει για το καλό του ανθρώπου ως σύνολο. Δεν μπορεί κι ούτε θέλει να ασχολείται με ανόητους. Διότι μόνον ανόητος μπορεί να είναι όποιος συνεχίζει να αραδιάζει παιδιά, τα οποία δεν μπορεί να θρέψει και αναθρέψει.

Ο άνθρωπος ανακάλυψε τον οικογενειακό προγραμματισμό για να έρθει σε λογαριασμό με τη φύση. Το δυστύχημα είναι ότι ελάχιστοι και ελάχιστες καταφεύγουν σ' αυτόν. Με άλλοθι ότι «τα παιδιά τα στέλνει ο θεός». Και με τον πατέρα εθνικά υπερήφανο. Θα το έχετε και

σεις διαπιστώσει ότι, όταν ένας πολύτεκνος πέφτει στο κρεβάτι με τη γυναίκα του, αυτόματα σκέφτεται το εθνικό συμφέρον. Κι αν η σύζυγος δεν έχει όρεξη, της υπενθυμίζει τα καθήκοντά της ως πατριώτισσας απέναντι στην πατρίδα: «Έλα καλή μου να κάνουμε ένα παιδάκι, να έχει η Ελλάδα στρατό να πολεμήσει, που μας απειλούν οι Τούρκοι». Κι αν εκείνη του διαμαρτυρηθεί ότι δε θέλει το παιδί της να πάει στον πόλεμο και να σκοτωθεί, την καθησυχάζει: «Μην ανησυχείς, θα το βγάλουμε προστάτη οικογένειας και θα τη γλιτώσει».

Φυσικά και δεν είναι όλοι έτσι. Φυσικά και υπάρχουν κι εκείνοι που θέλουν τέσσερα και πέντε παιδιά γύρω από το τραπέζι ξεκινώντας από την ελπίδα ή τη βεβαιότητα ότι αντέχουν οικονομικά να τα μεγαλώσουν. Υπάρχει όμως ένα σεβαστό κομμάτι του ελληνικού πληθυσμού που απαρτίζεται από άνδρες, οι οποίοι χωρίζουν τους απογόνους τους σε παιδιά και κορίτσια. Μερικοί αποκτούν αγόρι με την πρώτη προσπάθεια κι όλα καλά. Άλλοι ζουν την τραγωδία της απόκτησης κοριτσιού, αντί για πρώτο παιδί. Ξαναπροσπαθούν. Αν τους βγει αγόρι, αποκαθίσταται ο βαναύσως τρωθείς εγωισμός. Αν είναι πάλι κορίτσι, ή τα παρατάνε ή χωρίζουν ή ξαναπροσπαθούν. Τρίτη και τέταρτη και πέμπτη φορά, ώσπου να αποκτηθεί νόμιμος συνεχιστής του ενδόξου ονόματος ή ώσπου να απογοητευτούν.

Στο μεταξύ διάστημα, έχει αυξηθεί ο γυναικείος πληθυσμός της χώρας, ζωή να 'χει. Αυτός και μόνο είναι ο λόγος που οι γυναίκες σε κάθε απογραφή βγαίνουν καμιά εκατονπεννηταριά χιλιάδες περισσότερες από τους άνδρες. Αντιλαμβάνεστε, πόσο μετράει ο εξ ανατολών κίνδυνος για την ανάγκη παροχής επιδομάτων στους πολύτεκνους.

Και βέβαια, γνωρίζω ότι υπάρχουν άνθρωποι που απλά θέλουν πολλά παιδιά. Αν μπορούν να τα μεγαλώσουν, με γεια τους με χαρά τους. Κι εγώ θα ήθελα να έχω τέσσερα πιτσιρίκια γύρω από το οικογενειακό τραπέζι. Αν τα αποκτούσα, δε θα ήμουν σε θέση να τα ταΐσω. Σταμάτησα στα δύο κι αγωνιούσα να τα αναθρέψω κατά τη δική μου άποψη περί σωστού. Σκεφθείτε να είχα παραπάνω.

(Protagon, 17.11.2013)

